

dette Samfundsonde til Livs. Det er ikke Regeringens Tro, at en afgørende Vending til det bedre vil kunne hidføres alene ved Bestræbelser fra Lovgivningens Side. Dette er udelukket, da Aarsagen maa søges i Verdenskrisen, paa hvis Afværgelse et lille Land som Danmark ingen Indflydelse har. Men dette kan ikke berettigede Lovgivningsmagten til at opgive noget som helst praktisk Forsøg paa blot at mildne Krisens Virkninger i denne Henseende. Noget kan opnaas gennem de betydelige offentlige Arbejder, der nu er under Paabegyndelse eller Iværksættelse, og gennem de planlagte Foranstaltninger til Fremme af Byggeriet, saavel som ved Forslaget om Grundforbedringsarbejder. Men yderligere Foranstaltninger er fornødne.

Ved Siden af Bestræbelserne for at tilvejebringe en egentlig *Førogelse af Beskæftigelsen*, behandles derfor i nærværende Forslag Spørgsmaalet om indenfor et bestemt Arbejdsomraade at *fordele et givet Arbejde*, saaledes at flere Arbejdere kan unddrages den fuldstændige Arbejdsløshed.

Det internationale Arbejdsbureaus Styrelsesraad, der allerede i Januar 1932 med 15 Stemmer mod 3 udtalte sig for en Nedsættelse af Arbejdstiden som Middel imod Arbejdsløsheden, har taget Spørgsmaalet om Afslutning af en international Konvention om Arbejdstidens Forkortelse op til Behandling paa en i Januar i Aar i den Anledning afholdt forberedende teknisk Konference. Spørgsmaalet er derhos sat paa Dagsordenen for den internationale Arbejdskonference i Foraaret 1933.

Endvidere foreligger der fra Udlandet adskillige Eksempler paa, at Foranstaltninger til Forkortelse af Arbejdstiden er blevet gennemført.

I De forenede Stater, Danzig og Chekoslovakiet har man i et vist Omfang indført forkortet Arbejdstid i *Virksomheder, der er under offentlig Kontrol*. I De forenede Stater bestemmer saaledes en Lov af 30. Juni 1932, at Arbejdstiden for Arbejdere, der beskæftiges af Unionsregeringen, kan forkortes enten ved Indførelse af en aarlig Ferie paa en Maaned uden Løn eller ved at erstatte 5 Dages Ugen med en $4\frac{1}{2}$ Dags Uge og reducere Lønningerne med $\frac{1}{11}$.

I Fristaten Danzig er 40 Timers Ugen indført i Stats- og Kommuneforvaltningen samt i anden offentlig Tjeneste, og endelig har Socialdepartementet i Chekoslovakiet ved et Cirkulære af 20. Juni 1932 indført 40 Timers Ugen paa Sygekassernes Kontorer.

Ved *offentlige Arbejder* er der i en Række Tilfælde indført forkortet Arbejdstid. Dette gælder saaledes de i Henhold til Loven om Nødhjælpsforanstaltninger af 21. Juli 1932 i De forenede Stater paabegyndt Arbejder til Arbejdsløshedens Afhjælpning. Det er her bestemt, at Arbejdstiden ikke maa overskride 30 Timer ugentlig.

Ogsaa i Belgien og Australien er der i et vist Omfang udført offentlige Arbejder paa forkortet Arbejdstid.

Endvidere har en Del *Kommuner* i forskellige Lande paa eget Initiativ indført en Forkortelse af Arbejdstiden. Dette er saaledes Tilfældet i Tyskland, Chekoslovakiet og Argentina. I Tyskland gælder dette saa store Kommuner, som Berlin, Hamborg, Frankfurt am Main, Dresden, Leipzig og Lübeck.

I Chekoslovakiet har Arbejdsministeren ladet udarbejde et *Lovforslag* om 40 Timers Arbejdsuge. Ifølge Forslaget maa Arbejdstiden i industrielle Foretagender i Reglen ikke overstige 8 Timer om Dagen og 40 Timer om Ugen i Stedet for de nugældende 48 Timer. Indenfor Mineindustrien skal Arbejdstiden begrænses til $7\frac{1}{2}$ Time om Dagen og 36 Timer om Ugen. Forslaget skal ligeledes bringes i Anvendelse paa Foretagender indenfor Jord- og Skovbrug, for saa vidt ikke andet bestemmes af Arbejds- og Landbrugsministeren. En særlig Fordeling af Arbejdstiden skal tillades i visse Grupper af Foretagender, deriblandt Transport og Jordbrug, forudsat at den totale Arbejdstid ikke overskrider 120 Timer i en Periode af 3 Uger.

I Polen og Tyskland har man endelig vedtaget *Love*, der muliggør en Reduktion af Arbejdstiden.

I Polen er der saaledes i Oktober 1931 blevet gennemført en Lov, der tillader Regeringen i Tilfælde af national eller økonomisk Nødstilstand at indføre en Forkortelse af Arbejdstiden.

I Tyskland blev der ved Nødfordningen af 5. Juni 1931 givet Regeringen Bemyndigelse til med Rigsraadets Billigelse i Virksomheder med over 10 Mand at indføre en Forkortelse af Arbejdstiden til 40 Timer ugentlig, og som Følge af de Forhandlinger, som Arbejdsministeren i denne Anledning har indledet, er der i en Række Industrier ad frivillig Vej blevet indført en Forkortelse af Arbejdstiden. Ved Nødfordningen af 4. September 1932 blev det bestemt, at enhver Arbejdsgiver, der forøger det af ham beskæftigede Antal Arbejdere, erholder et Tilskud paa 400 Mark